

ærede Medlemmer bekjendt, thi Enhver, der har bevæget sig i disse Forhold, vil vide, at den nuværende Fattiglovgivning er et saadant Chaos af Love og Forordninger, Reglementer, Placater samt Cancelli- og Ministerstribvelser, at neppe nogen anden Deel af Lovgivningen i Henseende til Vidtløftighed er istand til at maale sig med den. Jeg drifter mig til at troe, at den Opgave, at styre det landcommunale Fattigvæsen, allerede i lang Tid har været i høieste Grad besværlig for Folkekirkens Præster, og det naget det var en Embedspligt, hvori de efterhaanden mere og mere udbannede sig, vistnok mange Gange til Skade for deres egentlige Kald. Jeg erkjender derfor Lovgivningsmagtens store Fortjeneste af, at den har hævet en saa urimelig Tvang som den, at Præsterne tillige skulle være Sagsførere i Stridigheder om saadanne Sager. Men naar man har lagt Fattigvæsenet ind under Sogneraadets Bestyrelse, forekommer det os ogsaa at være af yderste Vigtighed, at man lemper denne Lovgivning efter de Folk, som nu have med den at bestille, og at man gjør den i det Hele saa let tilgængelig som muligt. At Fattiglovgivningen hører til de vigtigste kommunale Love, vil vistnok Ingen benægte, ligesaa lidt som jeg venter at finde Modsigelse, naar jeg paastaer, at ifølge de nu gjældende Lovbestemmelers Vidtløftighed er det saa godt som umuligt rundt omkring i de forskjellige Communer at finde Mænd, der formaae tilfredsstillende at røgte et Hverv som det at være Formand for Sogneraadet. Jeg har ved denne Leilighed særlig gjort mig Umage for at kunne give et levende Billede af den nuværende Fattiglovgivnings Vidtløftighed, og ved de Undersøgelser, som jeg i den Anledning har anstillet, er jeg kommen til det Resultat, at den nuværende Fattiglovgivning ikke omfatter mindre end 39 Love og Forordninger, 6 Reglementer, 24 Placater og omtrent 640 Cancelli- og Ministerstribvelser, og det endda foruden en Deel andre Bestemmelser s. Gr. Domme, hvori man undertiden er nødt til at søge Dplysninger. Allerede en saadan statistisk Dplysning som denne vilde det være i høieste Grad vanstelig at give, hvis det ikke var lettet ved private Samlinger af dette vidtløftige Materi-

ale; hvor meget besværligere vilde det da ikke være at faae et nøie Kjendskab til disse forskjellige Bestemmelser. Naar ikke en Mand, der med hele sin Sjæl havde levet sig ind i disse Forhold, havde paataget sig at udarbejde en Veiledning og samlet disse Bestemmelser, vilde der efter min Overbeviisning udfordres en endog temmelig fuldstændig juridisk Uddannelse for at lede Bestyrelsen af Fattigvæsenet i en af vore Landcommuner. Det er vistnok en almindelig Erkjendelse, at den nu gjældende Fattiglovgivning ikke længere er hensigtsbarende, og det er vistnok endog en almindelig Erkjendelse, at den allerede for lang Tid siden har overlevet sig selv, ja, jeg drifter mig til at troe, at den høitærede Minister deler denne Erkjendelse, men jeg antager, at den høitærede Minister ligesaavel som Forespørgerne har sølt Banstikligheden ved og Omfanget af det Arbejde, der er forbundet med at skabe noget Nyt, som man med Tillid kan slutte sig til, og som paa en menneskelig og værdig Maade vilde være istand til at afløse den nu gjældende Lovgivning, uden dog i pecuniær Henseende at overbehyrde Samfundet. Vi, som have stillet denne Forespørgsel, troe dog, at Tiden nu er kommen, da der nødvendigviis maa foretages Skridt i den ene eller den anden Retning. Vi troe, at den lovgivende Magt ikke længere kan forsvare i dette Spørgsmaal at indtage en passiv Holdning, og vi nære det sikke Haab, at den høitagtede Minister med sin sædvanlige Energi vil tage denne Sag i sin Haand og enten lade alle de nu gjældende Bestemmelser samle i en eneste Lov eller — hvad vi vistnok hellere ønskede — vilde fremkomme med Forslag til en heelt ny Fattiglovgivning. Det kunde vel tænkes, at den høitagtede Indenrigsminister herpaa vilde svare: I hvilken Retning eller hvorledes vil man have den nye Lovgivning, som der foreslages, at jeg skal fremkomme med? Jeg skal da for det Første tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at den Tid, der for Dieblicket er ansat for at vinde Forsørgelsesret i en Commune, efter min Overbeviisning herefter burde forlænges maastee endog til 15 Aar; men jeg troer i alt Fald, at man skal gjøre Tiden saa lang, som det er muligt. Jeg skal end yderligere henlede Opmærksomheden paa